

FOTO: ZDENĚK JANKOVSKÝ

Lod s poetickým jménem SB 447012 vytahuje příď a kapitán ji točí k další podmořské zahradě. Bude to Abu Nuga. Podobná podmořská barevná korálová zahrada.

Šíšu? Sedněte si, přinesu vám uhlí...

Večer v Hurghadě je příjemný pro ty, kteří si přestanou dělat starosti s poházenými igelitáky v každém koutě, špinou v postranních uličkách a dorážejícími obchodníky.

Potápěč se po návratu z moře znaveně nejprve slastně v hotelu osprchuje polosládkou, poloslanou filtrovanou vodou, něco málo sní a vyrazí do města. Slunce se chýlí nad horami za trojitým ostnatým drátem k západu. Cesta do rušných ulic turistického městečka vede kolem zaprášeného koloniálku na rohu. Přímo nad schody má Ibrahim lednici s prosklenými dvířky naládanou lahvou pívem. Obchod mu jde dobře, i když špulky nití a narezlé nůžky vzadu v krámu tu leží určitě už přes rok bez zájmu.

Šíšu? Chcete šíšu? Co? Ne? Ano? Nevíte...? No, myslím vodní dýmku... Šíšu. Tak dáte si? láká klučina s kusem kartónu v ruce. Stojí před ponurou kavárníčkou, jejíž doménou je zapůjčování vodních dýmek. Každému jako samozřejmost přinese i nový, čistý, v igelitu zavařený náhubek k jinak už dost opoužívanému šlahounu správně potlučené vodní dýmky.

Do hlavičky dýmky tlačí palcem hmotu ze sáčku, na níž je namalováno jablko. Pěkně voní. Kluk už běží s kartónem s rozdmýchanými čerstvými uhlíky dřevěného uhlí a ukládá je pozorně plechovou pinzetou na „sušená jablka“.

Na vrak si doplavte

Přímo v přístavu v hloubce necelých čtyřiceti metrů spí už pěkných pár let vrak minolovky s příznačným jménem El Minia. Na ponor k lodi je třeba už trochu zkušeností, sebekázně a minimálně druhý stupeň potápěčského vzdělání. Specializovaný kurs na vrakové potápění je zcela na místě.

Izmir je nejspokojenějším kapitánem ten den v celém přístavu. Nalodí totiž opět osm potápěčů s plnou výbavou, ale od mola ujede sotva čtyřicet metrů a zastavuje. Ani nekotví. Vrak je přímo pod nohama potápěčů. Dobrá polovina z nich přitom s kroucením tváří sleduje mastnou hladinu a uvědomuje si, že žádné ze zde kotvících lodí nevozí septik a že jejich posádky bydlí na palubách celoročně. Ale potápění je i o překonávání překážek. Tak rychle dolů a nezdržovat se na hladině!

Nejprve je z El Minii vidět jen stín, leží na boku. Už ve dvanáctimetrové hloubce je vidět ošklivě rozpáraná příď. Nejspíš mina. Na přední palubě je skvěle zachovaný kulomet. Místo pro podmořskou fotku jako ušité. Chce to ale silný blesk. Na cestu do útrob lodi si

troufá jen jeden potápěč, a to ještě mu většinu času jsou vidět zvenku ploutve. Minolovka totiž není žádný veliký tanker, a tak také všechny vnitřní prostory jsou dost úzké a klaustrofobicky nevábné. Ze zařízení tu není už prakticky nic a můstek nemá jediné z řady oken zasklené. Nelze jimi navíc proplout. Šroub neporušeně leží v šestatřiceti metrech. Z principu je nezbytné jeho dosud ostré lopatky pohladit, a pak už začít obezřetně stoupat v kontrovaném výstupu.

Bakšíš? Boty dolů!

Návrat byl stejně rychlý jako plavba. Motor jen párkrát nepravidelně zachrchlal do

vody výfukem a už kuchař kutr přivazoval k pacholetu. Ze všeho ještě crčí voda, když se výstroj i technika překládají – z ruky do ruky – na břeh a na korbu přistavené omlácené dodávky.

Přišla chvíle bakšíše. Potápěči se domlouvají na výši. V dlani kapitána končí osmdesát dolarů. Peníze rozdělí mezi sebe a mužstvo. Po celou dobu, co se běloši domlouvali, kolik úslužným lodníkům dát, stál kapitán nablízku. Ruce sepiaté za zády. Po hrubém betonu mola přešlapoval bos. Jak jde o peníze pro nepřítel majetného Egyptana, boty musí dolů. ●

ZDENĚK JANKOVSKÝ

